



Η Νέα Τάξη

#208

8 / 2024 (135)

Λεξικό - Michael Kühnen

108 - ΠΛΟΥΣΙΟΣ

Το Ράιχ είναι η υψηλότερη μορφή κρατικής οργάνωσης της Άριας φυλής (βλ. επίσης Κράτος και Άρια). Γενικά, αυτοκρατορία σημαίνει μια αυτόνομης τάξης μεγάλης κλίμακας που οργανώνει έναν ζωτικό χώρο (βλ. αυτοκρατορία). Για τον Άριο άνθρωπο, ωστόσο, το Ράιχ ενσαρκώνει επίσης μια αξία από μόνο του και αποτελεί μέρος της ιστορικής και πολιτικής του παράδοσης:

Το βασίλειο ενσαρκώνει την αρχή της τάξης, του σύμπαντος που διατάσσεται από τον άνθρωπο, της αρμονίας της φύσης και του πολιτισμού, και έτσι υπηρετεί τη σωτηρία.

Αυτή η αρχή της τάξης βρίσκει την τέλεια έκφρασή της στην ιδέα του Ράιχ, την οποία οι γερμανικοί λαοί κληρονόμησαν από τη Ρώμη. Η ιδέα του Ράιχ αποτελεί ουσιαστικά μέρος της εθνικοσοσιαλιστικής κοσμοθεωρίας. Φορείς της πολιτικής του εξουσίας στο παρόν είναι τα εθνικοσοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης (βλ. Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα). Η ιδέα του Ράιχ, όπως γίνεται αντιληπτή ακόμη και σήμερα, γεννήθηκε μέσα στον χαρακτήρα του λαού και στον τρόπο ζωής της Ρωμοσύνης. Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αποτελεί την αφετηρία της μεγάλης



ευρωπαϊκής αυτοκρατορικής παράδοσης, καθώς ήδη από την αρχαιότητα περιλάμβανε μεγάλα τμήματα του ζωτικού χώρου των Αρίων. Η αποσύνθεση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας -που προκλήθηκε από την παρακμή της και σφραγίστηκε από τον Χριστιανισμό- προκάλεσε τη διάσπασή της σε μια Ανατολική και μια Δυτική Αυτοκρατορία. Αυτό οδήγησε τελικά στην υιοθέτηση της ιδέας της αυτοκρατορίας από ολοένα και νέους λαούς.

Οι Έλληνες (Βυζαντινοί) ήταν οι πρώτοι εθνικοί φορείς της Ανατολικής Αυτοκρατορίας, από τους οποίους επηρεάστηκαν οι Άραβες και οι Τούρκοι όταν ίδρυσαν τις αυτοκρατορίες τους. Οι πολιτικοί κληρονόμοι των Βυζαντινών ήταν οι Ρώσοι - μέχρι σήμερα ο ηγετικός λαός της Ανατολικής Αυτοκρατορίας (βλέπε επίσης Σλάβοι και Σοβιετική Ένωση).

Μετά την οριστική πτώση της Ρώμης, οι γερμανικοί λαοί, και κυρίως ο πυρήνας τους, οι Γερμανοί, έγιναν οι εθνικοί φορείς της Δυτικής Αυτοκρατορίας, αναλαμβάνοντας το έργο της υπερεθνικής τάξης της Ευρώπης και ιδρύοντας έτσι την "Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους", την Πρώτη Αυτοκρατορία.

Οι ομολογιακές διαιρέσεις και ο σχηματισμός και η ενίσχυση των ευρωπαϊκών εθνών και των εθνών-κρατών τους κατέρριψαν την παλιά αυτοκρατορία, η οποία έπαψε να υφίσταται με βάση το συνταγματικό δίκαιο το 1905 και της οποίας τα απομεινάρια ζούσαν στην Αυστριακή Αυτοκρατορία, η οποία γινόταν όλο και περισσότερο αναχρονισμός, μέχρι το 1918. Ενώ οι Γερμανοί απέφευγαν να σχηματίσουν το δικό τους έθνος-κράτος μέχρι την πτώση της παλιάς αυτοκρατορίας, η εποχή του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού έφερε τη συνειδητοποίηση ότι μόνο ένα ισχυρό έθνος-κράτος δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την ίδρυση και τη διατήρηση μιας αυτοκρατορίας. Έτσι, το 1871, οι Γερμανοί δημιούργησαν ένα ισχυρό έθνος-κράτος με το Δεύτερο Ράιχ. Ωστόσο, κατέστη σαφές ότι ένα γερμανικό εθνικό κράτος ήταν ταυτόχρονα πολύ ισχυρό και πολύ αδύναμο για την Ευρώπη: πολύ ισχυρό για να αποδεχθούν την ύπαρξή του τα γειτονικά κράτη και οι παγκόσμιοι πολιτικοί ανταγωνιστές, πολύ αδύναμο για να μπορέσει να διεκδικήσει το δικαίωμά του να υπάρχει ενάντια στη θέλησή τους. Αυτό οδήγησε αναπόφευκτα στους δύο παγκόσμιους πολέμους του 20ού αιώνα.

Η ηγεσία του Δεύτερου Ράιχ δεν βρήκε διέξοδο από αυτή την τραγωδία εξουσίας-πολιτικής και έχασε τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αν και μέσω της συμμαχίας της με την αυστριακή και την τουρκική μοναρχία, καθώς και της νίκης της στη Ρωσία, κατάφερε σχεδόν ασυνείδητα να ιδρύσει μια νέα μεγάλη αυτοκρατορία, υποστηριζόμενη από τη *völkisch* δύναμη του γερμανικού έθνους-κράτους. Αντίθετα, η ηγεσία του Τρίτου Ράιχ έκανε την ίδια προσπάθεια συνειδητά και ξεκάθαρα: ενισχύοντας το γερμανικό εθνικό κράτος σε αυτοκρατορία! Η επαναστατική δυναμική του εθνικοσοσιαλισμού υποστήριξε αυτή την προσπάθεια και κινητοποίησε πλήρως όλες τις *völkisch* δυνάμεις της Γερμανίας. Ωστόσο, και αυτή τη φορά η ίδρυση του Ράιχ απέτυχε εξαιτίας του ιμπεριαλισμού των

πολιτικών αντιπάλων της Γερμανίας. Κατέρριψαν επίσης το Τρίτο Ράιχ, δίχασαν τη Γερμανία και την υποδούλωσαν.

Χωρίς να εγκαταλείπει τα αιτήματα της ιδέας του Ράιχ για ζωτικό χώρο, αυτάρκεια και κυριαρχία, τα οποία είναι απαραίτητα για τη διατήρηση και ανάπτυξη του είδους του γερμανικού λαού, η κοινότητα του Νέου Μετώπου έχει βγάλει συνεπή συμπεράσματα υπό την εντύπωση της καταστροφής του Δεύτερου και Τρίτου Ράιχ και βλέπει τον εαυτό της ως ένα συνειδητά αντιμπεριαλιστικό κίνημα, το οποίο δεν θέλει πλέον να πραγματοποιήσει μια νέα ίδρυση του Ράιχ μέσω της συγκρότησης και επέκτασης ενός γερμανικού εθνικού κράτους, αλλά μέσω της παγκόσμιας εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης σε ολόκληρο τον ζωτικό χώρο της άριας φυλής. Με αυτόν τον στόχο, τα εθνικοσοσιαλιστικά κόμματα συγκροτούν ένα παγκόσμιο κίνημα.

Στο τέλος αυτής της επανάστασης, το επερχόμενο Τέταρτο Ράιχ θα συμπεριλάβει όλη την Ευρώπη στην Ανατολή και τη Δύση, την Αραβία, την Τουρκία και την Περσία ως μια υπερεθνική ανώτερη τάξη (βλέπε επίσης Παρσήδες και Ανατολικός Ινδοευρωπαϊσμός). Σε αυτή την αυτοκρατορία, όλοι οι εμπλεκόμενοι λαοί θα μπορούν να αναπτυχθούν ως ελεύθερα έθνη σύμφωνα με το είδος και τη φύση τους στη βάση του φυλετικού διαχωρισμού και της φυλετικής υγιεινής (βλ. επίσης Ελευθερία). Αυτό το Τέταρτο Ράιχ θα ενωθεί με την αφυπνιζόμενη Άρια φυλή των

άλλων ηπείρων για να σχηματίσει μια Άρια κοινότητα εθνών και να ολοκληρώσει έτσι τη Νέα Τάξη.



109 - ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Επανάσταση είναι η πλήρης αναπροσαρμογή όλων των αξιών σε όλα τα επίπεδα της κοινοτικής ζωής - για παράδειγμα, η νεολιθική επανάσταση, με τη μετάβαση από τον τρόπο ζωής των κυνηγών-τροφοσυλλεκτών σε αυτόν του καθιστικού αγρότη, ή η τεχνική επανάσταση της σύγχρονης εποχής, η οποία σε κάθε περίπτωση άλλαξε εντελώς τη ζωή και μεταμόρφωσε όλες τις αξίες. Ο εθνικοσοσιαλισμός αντιλαμβάνεται την επανάσταση με μια στενότερη έννοια ως μια αναταραχή στο επίπεδο της πολιτικής

εξουσίας, η οποία στη συνέχεια επιφέρει μια επανεκτίμηση όλων των αξιών σε όλα τα επίπεδα, και συνδέει αυτή την έννοια στενά με την έννοια της παρακμής, η οποία πρέπει να ξεπεραστεί με την επανάσταση.

Επομένως, ο εθνικοσοσιαλισμός μετρά τρεις επαναστάσεις στη γνωστή ιστορία της Ευρώπης:

Απέναντι στην αυξανόμενη παρακμή του αρχαίου κόσμου, επικράτησε η **επανάσταση του Χριστιανισμού**, η οποία έθεσε την έννοια ενός μοναδικού, παντοδύναμου Θεού και την ηθική του, που επιβάλλεται από τις εντολές, στο επίκεντρο κάθε σκέψης, συναισθήματος και πράξης, και οικοδόμησε πάνω σε αυτήν μια τάξη που διήρκεσε περισσότερο από χίλια χρόνια. Ωστόσο, ο χριστιανισμός δεν μπόρεσε να δώσει λύση στο βασικό πρόβλημα της παρακμής του Άριου ανθρώπου στην Ευρώπη (βλ. Άριος) - την αποξένωση μεταξύ της φύσης του ανθρώπου και του πολιτισμού - όπως ορθά αναγνώρισε με όλη τη σαφήνεια και την οξύτητα ο Νίτσε. Αντιθέτως, ο δογματισμός του χριστιανισμού κατέστειλε την πνευματική ζωή της Ευρώπης, εμπόδισε τη συμφιλίωση μεταξύ φύσης και πολιτισμού και κατέπνιξε όλο και περισσότερο τη θέληση για ζωή των άριων λαών που κατέπνιξε.

Απέναντι σε αυτό, η τελικά νικηφόρα **επανάσταση του Διαφωτισμού**, η οποία έθεσε το άτομο, την ελευθερία του, τον αυτοπροσδιορισμό και την αυτοπραγμάτωσή του, στο επίκεντρο κάθε σκέψης, συναισθήματος και δράσης, αλλά απέτυχε στο έργο της δημιουργίας μιας σταθερής τάξης σε αυτή τη βάση και της υπέρβασης της παρακμής. - Αντίθετα, με τον ατομικισμό της επανάστασης του Διαφωτισμού, η κρατική μορφή της δημοκρατίας δυτικού τύπου και η τάξη ζωής του φιλελεύθερου καπιταλισμού αναδύθηκαν ως στρεβλώσεις και κοροϊδίες μιας τάξης με την οποία η παρακμή της άριας φυλής εισέρχεται στο οξύ της στάδιο και απειλεί άμεσα τη φυλετική επιβίωση.

Απέναντι σε αυτό, η **επανάσταση του εθνικοσοσιαλισμού** αγωνίζεται από το 1918/29 JdF, η οποία για πρώτη φορά διεκδίκησε την εξουσία με όρους πολιτικής εξουσίας το 1933/44 JdF, αλλά αρχικά καταστέλλεται και συντρίβεται από την αντίδραση το 1945/56 JdF. Ωστόσο, η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση συνεχίστηκε κάτω από την επιφάνεια της εξουσιαστικής-πολιτικής καταπίεσης και μεταμόρφωσε όλες τις αξίες της ανθρώπινης συνύπαρξης θέτοντας την κοινότητα στο κέντρο κάθε σκέψης, συναισθήματος και δράσης και έτσι έγινε το παγκόσμιο κίνημα και ο φορέας της θέλησης της Άριας φυλής (βλ. επίσης θέληση). Ο εθνικοσοσιαλισμός αγωνίζεται για τη Νέα Τάξη, η οποία τελικά συμφιλιώνει τη φύση με τον πολιτισμό και έτσι ξεπερνά την παρακμή.

Κάθε πολιτική επανάσταση απαιτεί έναν πολιτικό φορέα βούλησης - μια επαναστατική οργάνωση - για να πολεμήσει, να νικήσει και να διαμορφώσει τη Νέα Τάξη. Το έργο αυτό ανέλαβε η Καθολική Εκκλησία στον Χριστιανισμό και η μυστική κοινωνία των Μασόνων στον Διαφωτισμό. Φορέας της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης είναι το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα (βλ.

Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα).

Ο εθνικοσοσιαλισμός και η Νέα Τάξη του βασίζονται στην ιδέα της Volksgemeinschaft. Αυτό είναι εφικτό μόνο με την εθελοντική συναίνεση και την πίστη του λαού. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τη δυνατότητα και την υποχρέωση του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος να πραγματοποιήσει νόμιμα την επανάσταση υπό τους όρους μιας λειτουργούσας δημοκρατίας δυτικού τύπου - δηλαδή να συμμετάσχει στις εκλογές ως κόμμα του κοινοβουλευτισμού και, στο πλαίσιο του ισχύοντος συντάγματος, να έρθει στην εξουσία. Όπου αυτό είναι εφικτό, το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα ακολουθεί αυτό το μονοπάτι της νομικής επανάστασης, το οποίο οδηγεί μέσω της κρατικής μεταρρύθμισης στο Εθνικοσοσιαλιστικό Λαϊκό Κράτος (βλ. Κράτος) και τελικά στη Νέα Τάξη. Όταν η κυρίαρχη τάξη δεν επιτρέπει μια νόμιμη επανάσταση, το κόμμα μάχεται υπόγεια και, αν χρειαστεί, οργανώνει ένοπλη αντίσταση (βλ. Λυκάνθρωπος).

Ενόψει της ακατανίκητης παρακμής της άριας φυλής, η νίκη της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης είναι σήμερα η μόνη εναλλακτική λύση στην καταστροφή, στον φυλετικό θάνατο. Αυτό δικαιολογεί την τεράστια ευθύνη και σημασία του αγώνα του παγκόσμιου εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, του οποίου ηγείται στη Γερμανία η κοινότητα σκέψης του Νέου Μετώπου για την περίοδο της απαγόρευσης του NSDAP.

110 - RITUS

Η ιεροτελεστία είναι η εξωτερική μορφή της παράδοσης και συνεπώς ένα σημαντικό δομικό στοιχείο κάθε παραδοσιακής τάξης, στην οποία γίνεται, μαζί με την αρχή της κληρονομικότητας, η βάση της ζωής. Η παρακμή καταστρέφει την ιεροτελεστία και έτσι στερεί από τον πολιτισμό τη ραχοκοκαλιά του. Αυτό συνέβη και στην Ευρώπη με την αυξανόμενη παρακμή της Άριας φυλής (βλ. Άριοι). Η ανάκτηση της ιεροτελεστίας, ή η αναδημιουργία της, είναι επομένως ένας από τους στόχους του εθνικοσοσιαλισμού στον αγώνα του για μια Νέα Τάξη σύμφωνα με το είδος και τη φύση, η οποία θα αποκαταστήσει έναν παραδοσιακό πολιτισμό σε μια συνειδητή βιοπολιτική βάση (βλ. επίσης Βιολογικός Ανθρωπισμός).

Αλλά η παράδοση και το τελετουργικό δεν είναι μόνο σημαντικοί ακρογωνιαίοι λίθοι του εθνικοσοσιαλισμού για λόγους πολιτισμικής κατανόησης- είναι επίσης απαραίτητοι ιδεολογικά και όχι λιγότερο οργανωτικά. Ο εθνικοσοσιαλισμός δεν γνωρίζει δογματισμό. Το μήνυμά της, το περιεχόμενό της και το νόημά της, είναι η ζωή σε όλη της την ποικιλομορφία και με τους φυσικούς της νόμους (βλ. διαφοροποίηση). Έτσι, ο εθνικοσοσιαλισμός είναι διαφορετικός, όπως ο αριθμός και η φύση των οπαδών του, αλλά ομοιόμορφος, όπως η βιολογική φύση του λαού και της φυλής της οποίας την οργανωμένη θέληση για ζωή αντιπροσωπεύει. Είναι η ιδέα της ελευθερίας.

Παρ' όλα αυτά, ο εθνικοσοσιαλισμός, για να μη διαλυθεί σε ένα πλήθος ανταγωνιστικών κύκλων, αιρέσεων και τάσεων, αλλά για να αποτελέσει το όργανο ενός λαού και μιας φυλής στον αγώνα για την ύπαρξη, απαιτεί το κόμμα. Το κόμμα μιας παράδοσης ιστορικής δύναμης και η παράδοση μιας ακλόνητης ιεροτελεστίας. Η ενότητα και η ισχύς του κόμματος διατηρούνται έτσι τελικά από την τελετή και μεταφέρονται στην ιστορία. Στη Γερμανία, αυτό περιλαμβάνει:

την ανοιχτή προσήλωση στο Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, στο κομματικό του πρόγραμμα και στον ηγέτη του Αδόλφο Χίτλερ, ο χαιρετισμός της σωτηρίας (βλ. Heil), το καφέ πουκάμισο του Sturm-Abteilung, τη σημαία με τη σβάστικα.

Όλα αυτά και πολλά άλλα δεν είναι "εξωτερικά", αλλά μέρος της παράδοσης και της ιεροτελεστίας του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού, που δεν μπορεί να καταργηθεί χωρίς να διαγραφεί ο ίδιος ο εθνικοσοσιαλισμός ως ιστορική και πολιτική δύναμη. Η τελετή εγγυάται την επιβίωση του κόμματος και είναι η συλλογική του βούληση που έχει ωριμάσει σε μορφή.

111 - ΡΩΜΑΙΟΙ

Οι Ρωμαίοι είναι μία από τις οικογένειες των λαών της Άριας "φυλής" (βλ. Άριοι), μαζί με τους γερμανικούς, σλαβικούς και ανατολικούς ινδοευρωπαϊκούς λαούς. Εγκαταστάθηκαν στην Ευρώπη, ιδίως στα νότια και δυτικά της ηπείρου. Από φυλετική άποψη, ανήκουν στον δυτικό τύπο των Αρίων. Ιστορικά, είναι οι δημιουργοί και οι διαμορφωτές του φασισμού, ο οποίος, ωστόσο, έχει αποδειχθεί ανεπαρκής στη σημερινή κρίση επιβίωσης της λευκής φυλής σε σύγκριση με τον εθνικοσοσιαλισμό. Ως εκ τούτου, ο εθνικοσοσιαλισμός κερδίζει τώρα οπαδούς και μεταξύ των ρομανικών λαών και αγωνίζεται για την ενοποίηση όλων των ρομανικών λαών της Ευρώπης σε μια ρομανική ομοσπονδία ως μέρος του Τέταρτου Ράιχ.

Αν και ο ιστορικός εθνικοσοσιαλισμός αρχικά απευθυνόταν αποκλειστικά στον σκανδιναβικό-γερμανικό τύπο ανθρώπου, η δεινή θέση της άριας φυλής - όπως αναφέρθηκε παραπάνω - τον αναγκάζει τώρα να βλέπει τον εαυτό του ως την οργανωμένη θέληση για ζωή της λευκής φυλής στο σύνολό της. Οι φορείς αυτής της βούλησης βρίσκονται επίσης στους λαούς της Ρωμανίας των αντίστοιχων εθνικοσοσιαλιστικών κομμάτων, τα οποία αποτελούν μέρος του παγκόσμιου εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος (βλ. επίσης Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα). Έτσι, ο εθνικοσοσιαλισμός της νέας γενιάς σήμερα εξασφαλίζει επίσης τη διατήρηση και την ανάπτυξη του είδους του δυτικού ανθρώπινου τύπου, στον ολοκληρωμένο αγώνα του για την επιβίωση και την ανώτερη ανάπτυξη ολόκληρης της άριας φυλής σύμφωνα με το είδος και τη φύση.

102 - ΡΩΣΙΑ

Οι Ρώσοι είναι ο πυρήνας της σλαβικής οικογένειας των λαών, που από φυλετική άποψη είναι κατά κύριο λόγο Άριοι του ανατολικού φυλετικού τύπου. Ιστορικά, οι Ρώσοι είναι κληρονόμοι της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου και, ως εκ τούτου, οι εθνικοί φορείς της ανατολικοευρωπαϊκής ιδέας της αυτοκρατορίας. Η πολιτική τους έκφραση είναι πάνω απ' όλα ο πανσλαβισμός, με την προσπάθειά του για την ενότητα των σλαβικών λαών.

Από την παράδοση του Πανσλαβισμού θα αναδυθεί ένας ρωσικός και πανσλαβικός εθνικοσοσιαλισμός, ο οποίος θα δημιουργήσει μια σλαβική ομοσπονδία μέσα στην επερχόμενη ευρωπαϊκή Μεγάλη Τάξη του Τέταρτου Ράιχ, στην οποία οι Ρώσοι, λόγω της ιστορικής τους επίδρασης και της φολκικής τους δύναμης, θα έχουν σημαντική σημασία. Από αυτή την προοπτική της εθνικής ελευθερίας και της ανάπτυξης του σλαβισμού γενικά και του ρωσικού λαού ειδικότερα σύμφωνα με τη φύση και το χαρακτήρα του, ο εθνικοσοσιαλισμός θα αποκτήσει τη δύναμη, κυρίως στη Σοβιετική Ένωση, να ξεπεράσει πνευματικά τον κυρίαρχο μαρξισμό, να συντρίψει την κομμουνιστική δικτατορία και έτσι να σπάσει τον ιμπεριαλισμό της. Η απελευθέρωση των Ρώσων είναι η προϋπόθεση για το θάνατο της σοβιετικής αυτοκρατορίας!

Ωστόσο, η ιστορική εμπειρία, ιδίως του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, και οι συνθήκες της πυρηνικής εποχής, απαγορεύουν κάθε πίστη στη δυνατότητα μιας τέτοιας απελευθέρωσης από το εξωτερικό ή ακόμη και μέσω πολέμου. Μόνο οι ίδιοι οι Ρώσοι είναι ικανοί για κάτι τέτοιο. Με την αποδεδειγμένη ίδρυση και τη συνεχιζόμενη ύπαρξη ενός ρωσικού ναζιστικού κινήματος, καθώς και άλλων συναφών εθνικών ρωσικών και πανσλαβικών φιλοδοξιών, αυτή η ρωσική απελευθέρωση έχει ήδη αρχίσει.

Αντίθετα, ο γερμανικός εθνικοσοσιαλισμός της νέας γενιάς απαρνείται την ιδέα της επέκτασης προς ανατολάς και επιδιώκει νέους τρόπους για την επίτευξη επαρκούς ζωτικού χώρου. Ως εκ τούτου, το Νέο Μέτωπο επιδιώκει, κατά συνέπεια, μια εθνική γερμανική Ostpolitik, με στόχο την ουδετερότητα, προκειμένου να ανακτήσει τελικά η Γερμανία την ενότητα, την ελευθερία και την κυριαρχία της.

113 - ΔΙΚΑΪΩΜΑ ΑΥΤΟΔΙΆΘΕΣΗΣ

Ο βιολογικός ανθρωπισμός, ως επιστημονικό δόγμα γνώσης του εθνικοσοσιαλισμού, προσπαθεί να αναγνωρίσει τη βιολογική φύση του ανθρώπου, την επίδραση των νόμων της φύσης στην ατομική και κοινοτική ζωή του, τις συνέπειες για τις φυσικές και πολιτιστικές κοινότητες του ανθρώπου και δημιουργεί έτσι τις προϋποθέσεις για να ενεργεί κανείς σύμφωνα με το είδος και τη φύση. Τα σημαντικότερα βιολογικά θεμέλια της ανθρώπινης κοινωνικής

συνύπαρξης είναι:

Κληρονομικότητα, επιλογή στον αγώνα για την ύπαρξη (βλέπε επίσης ελίτ) και διαφοροποίηση, τόσο στις σωματικές όσο και στις ψυχικές προδιαθέσεις.

Ο εθνικοσοσιαλισμός λαμβάνει υπόψη του τους νόμους της κληρονομικότητας και της επιλογής μέσω μιας πολιτικής φυλετικής υγιεινής και σχηματισμού ελίτ. Από τη διαφοροποίηση, ο εθνικοσοσιαλισμός αντλεί το σεβασμό στην ποικιλομορφία της ζωής, ακόμη και στο βιολογικό είδος του ανθρώπου, η οποία ξεδιπλώνεται σε άτομα, φύλα (βλ. μητρότητα), λαούς και φυλές. Αυτό γίνεται η βάση μιας πολιτικής του εθνικοσοσιαλισμού που οδηγεί το άτομο στην προσωπικότητα, τον λαό στο έθνος και τη φυλή στο Ράιχ και στη φυλετικά καθορισμένη κοινότητα των λαών και που έχει ως προϋπόθεση τον φυλετικό διαχωρισμό.

Ο εθνικοσοσιαλισμός αντλεί έτσι το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση από τον βιολογικό φυσικό νόμο της διαφοροποίησης και συνεπώς απαιτεί το δικαίωμα στην επιβίωση, την ανώτερη ανάπτυξη και την ελευθερία για κάθε φυλή, λαό και εθνοτική ομάδα.

Μόνο εκείνοι οι λαοί θα καταφέρουν να πραγματοποιήσουν αυτό το δικαίωμα αυτοδιάθεσης, των οποίων οι συμπολίτες ωριμάζουν σε μια κοινότητα βούλησης, σε ένα έθνος. Ένα τέτοιο έθνος χρειάζεται έναν φορέα θέλησης. Εντός των Άριων λαών (βλ. Άριοι), το έργο αυτό εκπληρώνεται από το παγκόσμιο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα με τα διάφορα κόμματά του. Στη Γερμανία αυτό είναι το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα. Γι' αυτό το NSDAP, ήδη στο σημείο 1 του κομματικού του προγράμματος, ζητά την ενοποίηση όλων των Γερμανών σε μια Μεγάλη Γερμανία στη βάση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης των λαών.

Ένα έθνος υλοποιεί το δικαίωμά του στην αυτοδιάθεση όχι μόνο με στόχο το έθνος-κράτος (βλ. Κράτος), αλλά μπορεί επίσης να ενωθεί με άλλους λαούς για να σχηματίσει μια αυτοκρατορία. Το Νέο Μέτωπο, ως πυρήνας του μελλοντικού, νεοσύστατου NSDAP, αγωνίζεται επομένως στη βάση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης για την πραγμάτωση της ελευθερίας και της αυτοδιάθεσης του γερμανικού έθνους, στο πλαίσιο μιας ευρύτερης τάξης του Τέταρτου Ράιχ, η οποία θα περιλαμβάνει ολόκληρο τον ευρύτερο ευρωπαϊκό ζωτικό χώρο (βλ. επίσης Ευρώπη).

Διασκέδαση κάτω από τη σβάστικα

Μια συλλογή ανέκδοτων που συνέταξε ο Gerhard Lauck

41.

Όταν απέκτησα μια θέση στελέχους σε μια ελαφρώς "kosher" εταιρεία, ήμουν πολύ ευχαριστημένος με τις αμοιβές και τις δυνατότητες εξέλιξης. Ωστόσο, ανησυχούσα επίσης λίγο μήπως ξεχάσω το περιβάλλον μου και μου ξεφύγει κάποιο ακατάλληλο πολιτικό σχόλιο.

Φυσικά, ως σκληροπυρηνικός εθνικοσοσιαλιστής ακτιβιστής είχα συνηθίσει να χρησιμοποιώ καθημερινούς όρους όπως "Άριος", "αράπης", "ισπανόφωνος" και "Εβραίος". Αλλά είχα επίσης συνηθίσει να λέω πράγματα όπως "Το κόμμα πρέπει να κάνει αυτό ή εκείνο", σε αντίθεση με το "Η εταιρεία πρέπει να κάνει αυτό ή εκείνο". Είναι εύκολο να γλιστρήσεις στη φωτιά μιας συζήτησης για την πολιτική της εταιρείας! Έπρεπε λοιπόν να προσέχω τον εαυτό μου.

Κατά ειρωνεία της τύχης, ο κομματικός μου ακτιβισμός με βοήθησε να βρω αυτή τη δουλειά. (Όχι, δεν ήταν μια εταιρεία καταπολέμησης παρασίτων ή η εταιρεία φυσικού αερίου ή η φιλανθρωπική οργάνωση βετεράνων SS!) Το βιογραφικό μου ανέφερε απλώς την εκτεταμένη "εθελοντική μου εργασία", συμπεριλαμβανομένων των πτυχών της διοίκησης επιχειρήσεων και των εκδόσεων. Αυτό εντυπωσίασε τον μελλοντικό εργοδότη μου, και κέρδισα τους MBAs που ανταγωνίζονταν μαζί μου για την ίδια θέση, παρόλο που εγώ ο ίδιος δεν είχα κανένα πανεπιστημιακό μάθημα στη διοίκηση επιχειρήσεων.

Με τα χρόνια, είχα πολλές διασκεδαστικές εμπειρίες. Μερικές φορές έπρεπε να μεταφράζω εβραϊκά ανέκδοτα (τα εβραϊκά είναι ένα μείγμα γερμανικών, πολωνικών και εβραϊκών) για χάρη Εβραίων πωλητών που δεν καταλάβαιναν εβραϊκά...

Μια φορά μου ζητήθηκε να βοηθήσω στην επικοινωνία με έναν συνάδελφο του οποίου τα αγγλικά ήταν τόσο άσχημα που κανείς άλλος στο γραφείο δεν μπορούσε να τον καταλάβει. "Δοκίμασε τα γερμανικά, ίσως τα μιλάει", πρότεινε κάποιος. (Αποδείχθηκε ότι ήταν Εβραίος μετανάστης από το Ισραήλ)...

Μια μέρα, όταν το εβραϊκό αφεντικό θύμωσε με έναν πωλητή, αναφώνησε: "Δεν μπορείς να κάνεις δουλειές με τον Χίτλερ!". Τον κοίταξα με απόλυτα ίσιο πρόσωπο και του απάντησα: "Δεν ξέρω γι' αυτό, το διεθνές σύστημα ανταλλαγής δούλευε καλά τη δεκαετία του 1930." Στην αρχή έκπληκτος, σύντομα εμφανίστηκε ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του. Προφανώς είχε τουλάχιστον αίσθηση του χιούμορ.

Οι Εβραίοι είναι εξαιρετικά ευφυείς, αλλά και πολύ συναισθηματικοί. Ο Ρόγκουελ χρησιμοποίησε τον συναισθηματισμό τους εναντίον τους με μεγάλη αποτελεσματικότητα, κάνοντας εξαιρετική χρήση της σβάστικας για να τους βάλει σε αφριστική οργή. Στη συνέχεια εξέθεσαν το δικό τους παράλογο μίσος. Αλλά οι Εβραίοι έχουν επίγνωση του υπερβολικού συναισθηματισμού τους. Το αφεντικό μου μου είπε περισσότερες από μία φορές: "Αν ποτέ θυμώσω και ενεργήσω ενάντια στα δικά μου επιχειρηματικά συμφέροντα, πες μου το! Εξήγησέ μου την πλευρά των δολαρίων και των σεντς. Το χρήμα βγάζει νόημα". Μια φορά έκανα ακριβώς αυτό κατά τη διάρκεια μιας έντονης συνεδρίασης του διοικητικού συμβουλίου. Έβγαλα μερικά ψιλά από την τσέπη μου, τα χτύπησα στο τραπέζι και άρχισα να σπρώχνω τα κέρματα γύρω γύρω, ενώ εξηγούσα την άποψή μου. Κέρδισα αυτή τη συζήτηση. Μετά, το αφεντικό ήρθε και είπε: "Ξέρεις πότε με έπεισες; Ήταν όταν έδειξες την άποψή σου με εκείνα τα κέρματα!"

Φυσικά, υπήρξαν και κάποιες αμήχανες στιγμές. Μια φορά ο Γενικός Διευθυντής έβαλε ένα άρθρο εφημερίδας στο γραφείο μου ακριβώς μπροστά μου. Αφορούσε τον εθνικοσοσιαλισμό και, το χειρότερο, υπήρχε το όνομά μου *κυκλωμένο με κόκκινο μελάνι!* Ευτυχώς, ήταν ελαφρώς ανορθόγραφο. Και το πιο σημαντικό, δεν μπορούσε να δει το βλέμμα στο πρόσωπό μου εκείνη τη στιγμή. Το κοίταξα, γέλασα και είπα: "Ποιος ξέρει, ίσως είναι κάποιος από τους τρελούς συγγενείς μου!". Στη συνέχεια επέστρεψα στη

δουλειά μου, καθώς δεν σήμαινε τίποτα περισσότερο για μένα.

Μια άλλη φορά κάποιος έβαλε ένα αυτοκόλλητο κόμματος στο κάθισμα του αυτοκινήτου μου ενώ ήταν σταθμευμένο στο πάρκινγκ της εταιρείας. Αλλά δεν προέκυψε τίποτα. Αργότερα έμαθα ότι επρόκειτο για κάποιον που συμπαθούσε το κόμμα και το εννοούσε μόνο για αστείο.

Ναι, γέλασα αρκετά. Εμείς οι Εθνικοί με δυσκολία κρατούσαμε τα μούτρα μας όταν οι Εβραίοι παρουσίαζαν διαφημιστικές καμπάνιες βασισμένες στην πρωτόγονη εβραϊκή σεξουαλική δεισιδαιμονία, κοινώς γνωστή ως "φροϋδική ψυχολογία". Ακόμα και τα πειράματα του Δρ Μένγκελε αναφέρθηκαν μια φορά!

Ίσως το πιο αστείο πράγμα ήταν όταν μου είπαν ότι είχα "yiddischer Kopf" ("εβραϊκό κεφάλι" ή "εβραϊκό μυαλό"). Στην πραγματικότητα, αυτό το εννοούσαν ειλικρινά ως μεγάλο κομπλιμέντο, επειδή μόλις είχα κάνει μια μεγάλη συμφωνία.

Οι σύντροφοί μου υπέθεταν συχνά: Γνωρίζουν οι Εβραίοι για την πολιτική σου ή όχι; Ακόμα δεν ξέρω. Τα χρήματα σημαίνουν περισσότερα για τους Εβραίους από την πολιτική, και εγώ έβγαλα χρήματα για την εταιρεία. Επιπλέον, παλιοί ακτιβιστές της "Bund" μου λένε ότι μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μόνο εβραϊκές εταιρείες τολμούσαν να προσλάβουν πρώην ανθρώπους της Bund- οι Εβραίοι δεν έπρεπε να ανησυχούν για κατηγορίες αντισημιτισμού και ήξεραν ότι οι άνθρωποί μας είναι καλοί εργάτες!

Εκτός από τα χρήματα, κέρδισα πολλές επαφές και πρακτική εμπειρία σε αυτή τη δουλειά. Φυσικά, συνέχισα να κάνω εθελοντική εργασία για το κόμμα και εξακολούθησα να χρησιμοποιώ αυτές τις δεξιότητες για τη δουλειά μας: Λευκή Επανάσταση.

